ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΠΙΤΣΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΟΥΒΕΡΙΑΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ποιότης ΠΙΤΣΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΟΥΒΕΡΙΑΝΟΣ

Ἀνατολὴ ἐξ ὕψους

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΔΑΧΗ

Τοῦ Θεολόγου κ. ΣΤΑΥΡΟΥ Σ. ΣΕΡΕΤΗ

Πρὸς τὴν ἁγίαν Βιβλικὴν γῆν ἡ Σκέψις. Ἐκεῖ ὕμνοι ἀντιλαλοῦν ἀπὸ βοσκούς δοξαστικά. Εὔσημος ἡ ἡμέρα. Τερψίθυμον καὶ σωτήριον Εὐαγγέλιον τό ὑπερῳὸς μυστήριον ποῦ ἐνσάρκου Θεοῦ. Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τὸν κόσμον, ὥστε τὸν μονογενῆ Γιόν ἔδωκεν. Εὐαγγελικὰ χαρᾶς καὶ τῶν ἀγγέλων τό μήνυμα. Ἐπέχθη ἡ χαρά εἰς τὸν κόσμο. Οἱ κλαυθμηρισμοὶ τοῦ θείου Βρέφους εἶναι ὁ ὕστατος θρήνος διά τά δεινά καὶ τάς συμφορὰς τῆς ἀποστασίας. Ὁ Θεός εἰς τό μειδίαμα ἑνός Βρέφους! Ὁ Θεός μέσα εἰς τούς κόλπους τῆς Πανασπίλου Παρθένου!

Εὐλαβὴς Προσκυνήτρια καὶ πάλιν ἡ ψυχὴ ἀτενίζει τό «μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ» Λιμφοστόλιστος καὶ μέ τονωμένην τὴν ἐλπίδα θά μεταρσιωθῇ ἐμπρὸς εἰς τό λίκνον τοῦ Γενηθέντος ὅταν θά ἀκουσθῇ τό τρίπτυχο ἀγγελικό ἆσμα ἐβδόᾳ ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίας.

Νυκτοποροῦσα πρός τὴν φάτνην ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης μέσα εἰς τὴν βαθεῖαν ἠρεμίαν καὶ τὴν ὑποβλητικήν σιγήν τῆς Ἁγίας Νυκτός, τήν ὁποίαν καθιστᾷ ἔτι ὑποβλητικωτέραν ὁ ἐξαίσιος σελαγισμός τοῦ παραδόξου ἄστρου, ἀναπολεῖ τήν θείαν διδασκαλίαν τοῦ ἀνθρωπήσαντος Κυρίου, τήν Καινήν διδαχήν, τήν ἀνατολήν ἐξ ὕψους τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁρατὸς καὶ κήρυξ καὶ ἐνσαρκωτής Διδαχή ἡ ὁποία ἀπετέλεσεν ἐπὶ εἴκοσιν ὁλοκλήρους αἰῶνας πηγήν ἀκενώτων ἠθικῶν ἀναγεννήσεων.

Βεβαίως τό μήνυμα ζωοπάροχον καὶ ἄφθαρτον μήνυμα τῆς Φάτνης κοτ' ἀρχάς ἀπεφοίτησεν. Κομιστής τοῦ μηνύματος αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τάς Ἀθήνας ἐχαραπτηρίσθη ὡς καινῶν δαιμονίων παταγγελεύς καὶ σπερμολόγος.

Καί ἡ διδασκαλία του ἐχαρακτηρίσθη «Καινή διδαχή», δηλαδή διδαχὴ ὑποπτος! Τόν ἀπεπεμψαν τότε τόν εἰρηνικόν κήρυκα τῆς Καινῆς διδαχῆς οἱ Ἀθηναῖοι. Καί ἤρχισε πόλεμος κατά τῆς Καινῆς διδαχῆς. Πόλεμος ἀμείλικτος καὶ ἐξοντωτικός. Ἀλλά ἡ Καινή διδαχή ἀπό τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐμφανίσεώς της ἔδειξε ὅτι εἶχε τό σπέρμα τῆς νίκης!

Δέν ἐδίδαξεν ὡς φιλόσοφος ἢ ρήτωρ ἀπό βήματος ὁ Κύριος. Λόγος ἐστερημένος ἀττικῶν χαρίτων εἶναι ὁ Εὐαγγελικός λόγος. Ὁ Ἰησοῦς δὲν χρησιμοποιεῖ σειρᾶς συλλογισμῶν. Ἀφελὴς ἀνεπιτήδευτος, προσιτός, εὐπροσάρμοστος, ἀπηλλαγμένος τῆς ραββινικῆς μονομερείας καὶ ἀποκλειστικότητος καθολικοῦ χαρακτῆρος εἶναι ὁ λόγος του. Καί ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου ἐπεκράτησεν καὶ ἐνίκησεν. Ἐνίκησεν διότι:

Πρῶτον: Ὁ χριστιανισμός ἔφερε εἰς τόν ἄνθρωπον μίαν διδασκαλίαν περὶ Θεοῦ ἀσύγκριτον. Πορείαν ζητούντων τόν Κύριον «εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτόν καὶ εὕροιεν» ἦτο τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωὴ μετά τήν ἁνταρσίαν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Καί ὅταν τό ἀνθρώπινον πνεῦμα μάλιστα δέ τό Ἑλληνικόν ἀπό τοῦ Ὁμήρου ἕως τοῦ Πλάτωνος ἐπεχείρει τήν ἐκζητητικήν αὐτήν πορείαν, δὲν τό ἔκαμνε βεβαίως διά νά σταματήσῃ εἰς τούς παγετῶνας τῶν θεῶν τῆς στοᾶς. Ἐκεῖνο τό «Ἀββᾶ ὁ Πατήρ» τῆς καινῆς διδαχῆς ἦτο ὁ πρῶτος λόγος τῆς νίκης. Ἡ πρός γνῶσιν τοῦ Θεοῦ κλῖσις εἶναι ἐμφυής εἰς τήν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Πρός τό ἐμφυὲς τοῦτο αἴσθημα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἀπευθύνεται ὁ Ἰησοῦς. Ζητεῖ νά καταστήσῃ ζωηροτέραν καὶ διαυγεστέραν τήν φωνήν του καὶ βεβαιοτέραν τήν πληροφορίαν του. Πλησίον ἑνός φρέατος τῆς Σαμαρείας ἐξαγγελλειτήνεπίσημοτέραν καὶ μνημειωδεστέραν διακήρυξιν περί τῆς φύσεως καὶ τῶν ἰδιωμάτων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα. "Οσια τοπικά καὶ φραγμοί ἐθνικοί ἀδυνατοῦν νά ἐμποδίσουν νά ἀκούσῃ τάς φωνάς πάσης ψυχῆς πρός αὐτόν ἀνατεινομένης. Θεμελιώνει οὕτω τό οἰκοδόμημα τῆς αἰωνίας θρησκείας. Καί ὅπως ὁμολογεῖ ὁ Ρενάν θεμελιώνει τήν ἀγνήν λατρείαν, τήν ἄνευ χρονολογίας, καὶ πατρίδος! Ὁ «Πατήρ» τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὄχι οἱ Θεοί τῆς Στοᾶς ἦτο ἡ ἀπάντησις εἰς τήν ἐκζήτησιν ἀπό τοῦ Ὁμήρου μέχρι τοῦ Πλάτωνος.

Αὐτή ἡ προσφορά καί μόνον ἦτο ἀρκετή διά νά φέρῃ τήν νίκην. Δέν ἦτο μοναδικός ὅμως ὁ λόγος. Ὑπῆρξε καὶ δεύτερος. Καί δεύτερος λόγος εἶναι ἡ μοναδική θέσις, τήν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς τόν ἄνθρωπον ἡ καινή διδαχή. Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, διά νά γίνῃ ὁ ἄνθρωπος Θεός! «Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσηται» Τό ἄπειρον συνεστάλη ἐντός μιᾶς φάτνης. Ἡ θεότης καθαγιάζει τήν σάρκα τοῦ κόσμου. «Ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκιά παρέδραμε, καὶ ὁ Θεός ἄνθρωπος ἐκ Παρθένου πεφανέρωται μορφωθεὶς καθ' ἡμᾶς καὶ θεώσας τό πρόσλημμα». «Θεός τῇ ἀνθρωπίνῃ κατακιρνᾶται φύσει, ἵνα συνεπαρθῇ τῷ ὕψει τοῦ Θεοῦ τό ἀνθρώπινον»

Ἠθέλησαν νά κατηγορήσουν τήν Γραφήν «ἐπὶ ἀνθρωποκεντρισμῷ» Δεχόμεθα εὐχαρίστως τήν κατηγορίαν. Εἶναι ὕμνος ὁ ψόγος! Πῶς νά μήν εἶναι ἀνθρωποκεντρική ἡ διδασκαλία ὅταν ὁ Θεός ἐπλαστούργησετόν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» του; Πῶς νά μήν αἰσθάνεσαι ὑπερήφανος ὅταν ἀκοῦς τό ψαλμικόν. «Τί ἔστιν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ; ἢ υἱός ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν. δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσες αὐτόν.. πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ..»;

Αὐτή ἡ ἀγάπη, αὐτή ἡ τιμή πρός τόν ἄνθρωπον ἀποτελεῖ τό ἐγκώμιον τῆς καινῆς διδαχῆς. «Τί ποτ' ἔστιν ἄνθρωπος καί ὅση τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας ἡ εὐγένεια καὶ ὅσης ἐστι δεκτικόν ἀρετῆς τουτί τό ζῶον» μᾶς τό λέγει ἡ Καινή διδαχή. Ἀλλά τό σπουδαιότερον εἰς τό φιλάνθρωπον, ἀνθρωπιστικόν αὐτό μήνυμα εἶναι ὅτι ἡ ἀγάπη προσφέρεται εἰ σκάβε ἄνθρωπον χωρὶς διάκρισιν ἀξίας ἢ ἀπαξίας. Δέν ζητοῦνται προσόντα. Καινὸν μειονέκτημα ἡ ψεγάδι ἢ ἁμάρτημα ἢ ἔγκλημα δὲν χωρίζει ἀπό τήν ἀγάπην αὐτήν. «Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός ὅτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε». Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει ψυχήν ἀθάνατον. Καί τῆς ψυχῆς αὐτῆς οὐδέν ἀντάλλαγμα ὑπάρχει. Καί διά τήν ψυχήν αὐτήν ἡ θυσία τοῦ Μονογενοῦς. Οὕτω μέ τόν Χριστιανισμόν ἡ κοινωνία ἀρχίζει νά αἰσθάνεται τήν δημοκρατικήν ἀδελφωσύνην πού «κάτω ἀπό τόν κοινό Πατέρα καὶ τόν Κοινό Λυτρωτή καὶ μέσα στήν ἴδια ἐκκλησία ἔκανε ζωντανή πραγματικότητα τό νέο σύνθημα. «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ "Ελλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔν ἄρσεν καὶ θῆλυ.. βάρβαρος, Σκύθης δοῦλος, ἐλεύθερος...».

Ἀλλά ὁ σπουδαιότερος λόγος τῆς νίκης εἶναι ἄλλος. Εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ψηλαφητῆς πραγματικότητος. Ἰδού ἡ μεγάλη ἔκπληξις τῆς Καινῆς διδαχῆς. Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἰς τόν συνάνθρωπόν του βλέπει τήν δύναμιν καί τό μεγαλεῖον τῆς νέας πίστεως καὶ ζωῆς. Ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ συνεχής καὶ πρόχειρος εἰς ἐπανάληψιν!

Ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος ὁδεύει ἀπόψε πρός τήν Φάτνην. Εἰς ὅλους παρέχεται ἡ εὐκαιρία νά ἀνανεώσουν τούς δεσμούς των μὲ τόν Γεννηθέντα Κύριον. Ἡ σάρκωσις τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Τριαδικῆς Θεότητος ἀποκαθιστᾷ τήν δυνατότητα προσωπικῆς φοινωνίας ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Ζῇ Κύριος ὁ Θεός. Ζῇ εἰς τάς ψυχάς ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τόν νιοθετοῦν ὡς Σωτῆρα καὶ Κύριον. Δέν «ἀπέθανεν ὁ Θεός». Ζῇ ὡς παρουσία καὶ δύναμις εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τό Μήνυμα τῆς Καινῆς διδαχῆς. Εὐχή καὶ ἱκεσία πρός τόν Γεννηθέντα Κύριον ὅλων μας ἄς εἶναι ἡ καινή διδαχή νά κατακτήσῃ καὶ νά κερδίσῃ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Τότε πραγματικότης θά γίνῃ καὶ τοῦ ποιητοῦ τό δραμα:

«Μέσα στίς Ψυχὲς νά φέ-
(ξη ἡ πίστις,
Πεντάκτινο ἄστρο τῆς αὐ-
(γῆς,
Κι' ἂς ποῦν τό «Δόξα ἐν
(ὑψίστοις
γλῶσσες, λαοί, φυλές τῆς
(γῆς»

ΣΤΑΥΡΟΣ Σ. ΣΕΡΕΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Χ. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΣ
Μετέφερεν τό ἰατρεῖον του ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου 53 καὶ Κορίνθου (Πολυκατοικία 2ος ὄροφος) Τηλ. 37—02.

ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΘΑ ΕΛΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ Κατά τήν διάρκειαν τῶν 18 προσεχῶν μηνῶν τό Ἐμπορικόν Ἐπιμελητήριον τοῦ Λονδίνου θά ἀποστείλῃ 19 τουλάχιστον ἐμπορικάς ἀποστολάς εἰς 37 χώρας. Μεταξύ τῶν χωρῶν τάς ὁποίας θά ἐπισκεφθοῦν αἱ ἀποστολαὶ περιλαμβάνονται: ἡ Ἑλλάς ἡ Ἱσπανία, ἡ Γιουγκοσλαβία, ἡ Ρουμανία, ἡ Πολωνία αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, ἡ Νότιος Ἀφρική ἡ Οὐρουγουάντα, τό Περού, ἡ Βενεζουέλα, κ. ἄ.

Τό Ἐμπορικόν Ἐπιμελητήριον προγραμματίζει ἐπίσης 30 καὶ πλέον ἐκθέσεις, μηχανολογικάς ἑβδομάδος καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις, κατά τά ὁλίγα δέ παρελθόντα ἔτη ἔχει ἀποστείλει περισσοτέρας τῶν 50 ἀποστολῶν πωλήσεων ἀντιπροσωπευουσῶν ἑκατοντάδας Βρεταννικῶν ἐργοστασίων.

Ἡ κ. ΡΟΥΛΑ ΣΙΑΔΗΜΑ δὲχεται ἐγγραφάς διά ταχεῖαν ἐκμάθησιν ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ ΡΑΠΤΙΚΗΣ. Γωνία Κορίνθου καὶ Μανιακίου 17, ἐναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Διατίθενται πατρόν ἕτοιμα καὶ ἐπί μέτρῳ. Τηλ. 41—73.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Γραφεῖον καινουργές, ἄνετον καὶ πολιτισμένον, μέ χώλ, κεντρικήν θέρμανσιν. ἀσανσέρ κ.λπ. εἰς τό «Κρυστάλ Παλάς» ἐπί τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος καὶ Πανταναάσσης. Πληροφορίαι τηλέφ. 53—52.

ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ
ΚΑΝΑΚΑΡΗ 160

Ἐπίκαιροι στοχασμοί

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΦΑΤΝΗΣ

Τοῦ κ. Δημ. Παπαθανασοπούλου, Καθηγ. Φιλολόγου

Δέν γνωρίζω ἄν εὐαρμοστῇ ὁ χαρακτηρισμός οὗτος διά τήν μεγάλην ἡμέραν. Ἄν ὅμως σκεφθῶμεν ὅτι ἡ συνείδησις τοῦ κόσμου, τῆς οἰκουμένης διαβλέπει ἢ καλύτερον ἀποκαλύπτει εἰς τήν ταπεινήν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ τήν ἀπαρχήν μιᾶς καινούργιας προοπτικῆς διά τήν αἰωνιότητα, τότε δικαιολογεῖται τοῦ ἄρθρου τούτου ὁ τίτλος.

Τά διάφορα φιλοσοφικά συστήματα τοῦ προχριστιανικοῦ ἢ καί μεταχριστιανικοῦ κόσμου προσελκύουν καί εἰς τό παρελθόν προσείλκυσαν τῶν ἀνθρώπων τό ἐνδιαφέρον καί ἐδημιούργησαν πολλήν γοητείαν εἰς τούς σοφούς καί τούς φιλοσόφους, διανοητάς καί στοχαστάς. Καμμία φιλοσοφική σκέψις ἢ διανόημα κατώρθωσε νά συγκίνησῃ καί νά καλύψῃ ὅλας τάς πλευράς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἢ νά ἐγγίσῃ τό βάθος τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐλάμβανεν ὁ ἄνθρωπος μίαν αὐτοβεβαίωσιν, ὅτι μέσα του ὑπάρχει κάποιο αἰώνιο σημεῖον, κάτι τό ἀθάνατον. Διαυγῆ θέσιν αὐτήν ὁ Πλάτων τήν διατυπώνει εἰς τόν Φαίδωνα. Ἀλλά τήν φιλοσοφίαν τῆς αἰωνιότητος τῆς ζωῆς πέραν τοῦ Κόσμου τούτου δέν ἠμποροῦσε νά καλλιεργήσῃ.—

Μέ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου γίνεται αὐτή ἡ ἀποκάλυψις, ἡ φανέρωσις τῆς νέας κοσμοθεωρίας καὶ ὁ σθεναρίας, τῆς παρουσίας τοῦ αἰωνίου εἰς τόν πεπερασμένον κόσμον. Αὐτή εἶναι ἡ φιλοσοφία τῆς Φάτνης.

Εἶναι τό αἰώνιον σημεῖον, τό μέτρον τῆς ἱστορίας, ἡ παρουσία τοῦ οὐρανοῦ ἡ φάτνη. Εἶναι ἀκόμη ἡ ταπείνωσις τοῦ Θεοῦ, τό μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου.

Τό περιεχόμενον τῆς φιλοσοφίας τῆς φάτνης εἶναι αὐτή ἡ πραγματικότης τῆς λυτρώσεως. Αὐτό εἶναι τό θαυμαστόν. Ἡ φιλοσοφία γενικῶς εἶναι ἐπιστήμη ἐπιστήμη ἀρχῶν λογικῶν. Σύστημα θεωρητικῶν συλλογισμῶν, ἄνοιγμα δρόμου πρός ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας καί τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων. Συνεχής ἔρευνα διά νά μορφωθῇ κάποια ἐγκυκλοπαιδικὴ περὶ κόσμου καί βίου θεωρία. Φιλοσοφία ἀκόμη εἶναι ἡ θέα τοῦ κόσμου καί τό «θαυμάζειν τά φαινόμενα» κατά Πλάτωνα. Εἶναι δηλ. κάτι πού συγκινεῖ τό πνεῦμα, εὑρίσκεται πάντοτε παρών. Πόσον ὀξύνει ἡ καλλιέργειά της τόν ἄνθρωπον, εὑρύνει τήν διάνοιάν του δέν λυτρώνει ὅμως, δέν σώζει. "Οσοι ἐστηρίχθησαν εἰς αὐτήν, διεφεύσθησανεἰς τάς προσδοκίας λυτρώσεως των. Ἡ ἁπλῆ φιλοσοφία τῆς φάτνης ἔχει τήν λύτρωσιν καί αὐτήν προσφέρει. Δέν ἀπηρίζεται εἰς τήν λογικήν, ἀλλά χωρίς νά εἶναι παραλογισμός προχωρεῖ πέραν τοῦ λογικοῦ καί προσφέρει τήν πίστιν εἰς τήν αἰωνιότητα τῆς λυτρώσεως.

Ἀπό τό σπήλαιον ἐκεῖνο τό χαμηλό τό μικρό, τό ἐρειπωμένο, τό σπήλαιον πού περιεῖχε τήν φάτνην μέσα εἰς τήν ὁποίαν ἀνεκλίθη ὁ ἴδιος Θεός, ἐξαγγέλεται ἡ χαρμόσυνος βεβαίωσις ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἠμπορεῖ νά προσανατολισθῇ καί νά ἀκολουθήσῃ τόν δρόμον τοῦ ἑνός ὅταν ἐγκολπωθῇ τήν διδαχήν τῆς φάτνης.

Καί ἡ διδαχή εἶναι ὅτι κάποια ριζική ἀλλαγή πρέπει νά σημειωθῇ εἰς τόν νοῦν καί τήν γνώμην, τό συναίσθημα καί τήν βούλησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ ἀνθρώπου προσπαθεῖ νά λύσῃ λογικάζουσα φιβολίας μέ τήν θεωρητικήν ἔρευναν.

Εἰς τήν φιλοσοφίαν τῆς γεννήσεως δέν ἐπιλύονται τά λογικά ἢ τά μεθοδολογικά προβλήματα τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνηκαιτῆς ἐν γένει ἐρεύνης τοῦ νοῦ. Ἐδῶ φωτίζεται ἡ ψυχή εἰς τό νά εὕρῃ τόν δρόμον τῆς γαλήνης καί τῆς εἰρήνης. Ὑπάρχει κάποιος προαιώνιος διχασμός, μία ἐσωτερική ῥῆξις. Ὁ Ἕνας, πού ἀνεκλήθη εἰς τήν φάτνην, αἴρει τό ῥῆγμα καὶ ἐξαφανίζει τόν ἀγεφύρωτον διχασμόν. Τακτοποιεῖ τήν ἐσωτερικήν ἁρμονίαν καί θεμελιώνει τήν πνευματικήν ἰσορροπίαν.

Προσφέρει τήν ἀποκατάστασιν τοῦ πνευματικοῦ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου. Προσδιορίζει ὁ γεννηθεὶς Θεάνθρωπος τόν σκοπόν τῆς ζωῆς, τήν ἐσωτερικήν καί τήν πνευματικήν ἐλευθερίαν δηλ τήν πηγήν τῆς αἰωνιότητος. Ἡ περιφανής αὐτή ἀλήθεια ἀποκαλύπτει τό θεῖον καὶ αἰώνιον σημεῖον τοῦ ἀνθρώπου τήν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς του, τόν κόσμον τῆς σωτηρίας.—

Τό μυστήριον τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματος τῆς πολίχνης ἐκείνης τῆς Βηθλεὲμ συγίσταται εἰς τό ὅτι ὁ Θεός πού γίνεται ἄνθρωπος εὑρίσκεται καί θά πτήχησιν μέσα μας.

Καί εἶναι πραγματοποιήσιμος ἡ λύτρωσις αὐτή, διότι τό οὐσιαστικώτερον στοιχεῖον τῆς φιλοσοφίας τῆς γεννήσεως εἶναι ἡ «ἀγάπη». Ἡ ἀθάνατος φράσις τοῦ Θεανθρώπου: «... Κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» σημαίνει τήν ἀπόλυτον ἀγάπην, τήν κατανόησιν τῆς ἀδυναμίας, τήν ὑπόσχεσιν τοῦ λυτρωμοῦ. Προσφέρεται ἡ ὑπόσχεσις αὐτή, ὅταν καί ὁ ἄνθρωπος σταθῇ δίχως τό γνώρισμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ δίχως τάς διακρίσεις καί τούς γηίνους τίτλους εὐγενείας καταγωγῆς ἢ ἐπιστημοσύνης, ἀλλά ὡς γυμνόν πλάσμα. Ἡ συναίσθησις τῆς ματαιότητος τοῦ ἐγωϊσμίου, τῆς σμικρότητος καί τῆς ἀτελείας του ἀνοίγει τόν δρόμον τῆς τελειότητος καί τῆς λυτρώσεως. Ἡ φιλοσοφία τῆς ἐνσαρκώσεως δέν ἐμεσοραπησε μίαν φοράν μέσα εἰς τά βάθη τῶν χρόνων. Εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρος καί πάντοτε σύγχρονος. Ἐνεφανίσθη ἐν χρόνῳ, εἶναι ὅμως ἄχρονος καὶ ἀθάνατος. Δέν ὑπόκειται εἰς λήθην. Τό νόημά της εἶναι παντοτεινόν. Τό μήνυμά της τό αὐτό εἰς τούς αἰῶνας ἰσχύει. Ἀπ' ἡ διδασκαλία τῆς φάτνης εἶναι συνάμα καί σύρανία, ὑπερλογική καί αἰωνία. Οἱ ἄνθρωποι ἀλλάσουν καί θέλουν νά ἀλλάξουν τήν χριστιανικήν διδαχήν ἐνίοτε. Ἀλλά εἶναι ἀπειροδύναμος καί ἀναλλοίωτος ἡ διδαχή αὐτή.

Ὁ ἐναλλασσόμενος ἀπό ποικίλα ρεύματα ἄνθρωπος ὀφείλει νά προσαρμόσῃ τάς ἐναλλαγάς του, τά προβλήματα του, τάς μεταπτώσεις του εἰς τήν αἰωνίαν παρουσίαν ἐκείνου Θά κερδίσῃ τήν ἀξίαν του, θά αἰσθανθῇ τήν πληρότητα τοῦ ἑαυτοῦ, θά δίωσῃ τήν ἀκένωτον πηγήν τῆς μακαριότητος τοῦ θαύματος τῆς ἐνανθρωπήσεως. Ἡ φιλοσοφία τῆς φάτνης εἶναι ἡ αὐτοταπείνωσις, ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς ἡ συνειδητοποίησις τοῦ εἶναι τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί τό πλήρωμα τοῦ πνεύματος.

Δ Ν ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Φιλόλογος Καθηγητής

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΤΑΞΙ

Πλατείας Ὄλγας	69—39
Πλατείας Συντάγματος	43—33
Δικαστηρίων	50—91
Πλατείας Γεωργίου	20—32
Πλατείας Γεωργίου	24—24
Πλατείας Ὁμονοίας	64—70
Δικαστηρίων	42—13
Γούναρη 10 Ψαραγορά	28-53

ΤΩΡΑ!!!
Καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸ ΜΑΓΙΚΟ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ τῆς
KELVINATOR
για ολη σας τη ζωη
• Ἠλεκτρονικὸ • Τέλειο • Ἄφθαστο
• 5 κιλῶν • Ἐντελῶς ἀθόρυβο
Μιά πραγματική ἔκπληξις διὰ τὴν Ἑλληνίδα νοικοκυρά
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 107 - ΤΗΛ. 21-47
ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΗΝ ΤΕΧΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ